

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2017 r.,

sprawy **G. C.**

skazanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 91 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 lipca 2014 r., sygn. akt XVI K (...)

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 442 zł. i 80 gr. (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji w charakterze obrońcy z urzędu skazanego G. C.;

III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

W kasacji skazanego G. C. zarzucono:

1. rażące naruszenie art. 410 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na naruszeniu zasady stanowiącej, iż podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a tymczasem Sąd I instancji naruszając zasadę bezpośredniości po postanowieniu

o przeprowadzeniu na nowo przewodu sądowego, nie przeprowadził szeregu dowodów, ale odczytał protokoły zeznań poprzednio przesłuchanych świadków,

2. rażące naruszenie art. 170 § 4 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka W. K.,

3. rażące naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą zarzutu dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego - i oparciu ustaleń faktycznych w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego na dowodzie z tzw. pomówienia Ł. G. i B. K.,

4. naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez nienależytą obsadę sądu II instancji po odroczeniu rozprawy.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt IV Ka (...) i uniewinnienie G. C. ewentualnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sadowi pierwszej instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi wniósł o oddalenie kasacji wobec jej oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Przypomnieć należy, że w myśl art. 519 k.p.k. strona może wnieść kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Natomiast Autor kasacji w zarzucie z pkt 1 kwestionuje przecież nie rozstrzygnięcie Sadu Okręgowego w K. (czyli sądu odwoławczego), lecz sposób postępowania Sądu Rejonowego w K. (czyli sądu pierwszej instancji). Odnośnie zarzutu z pkt 2 to trafnie jego niezasadność wykazał Autor pisemnej odpowiedzi na kasację i do tej argumentacji odsyła w tym miejscu Sąd Najwyższy, nie widząc potrzeby jej przytaczania w niniejszym uzasadnieniu. Równie oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 3 kasacji. Ten zarzut w istocie to nic innego jak niedopuszczalny w

postępowaniu kasacyjnym, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. W realiach sprawy brak też podstaw do podzielenia zarzutu z pkt. 4 kasacji.

Na marginesie można dodać, że w uzasadnieniu kasacji nie podjęto nawet próby wykazania na czym, według Autora kasacji, zasadzało się konkretnie uchybienie ujęte w 4 zarzucie kasacji. Przedstawione względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.